

Arrest

nr. 193 273 van 6 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekster op 30 april 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BEHEYDT, die *loco* advocaat H. MULENKA verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2004 dient de verzoekster, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Abijan (Ivoorkust) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in. Op 30 november 2004 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.2. Op 20 april 2006 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Abijan (Ivoorkust) opnieuw een visumaanvraag type C (kort verblijf) in. Op 11 mei 2006 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.3. Op 9 april 2008 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 december 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 11 april 2008 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 november 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 6 februari 2009 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 2 juli 2009 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 22 oktober 2012 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 181 714 van 2 februari 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing en stelt hij tevens de afstand van het geding vast.

1.6. Op 25 augustus 2009 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 30 april 2013 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 25.08.2009 en de aanvullingen d.d. 21.10.2010 en 22.03.2012 ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Zo beweert betrokkene dat N. A. M.-P. J. (...) haar kind is, dat zij geadopteerd werd door de Belgen C. R. (...) en zijn echtgenote F. H. (...) en dat het geadopteerde kind Belg geworden is.

Verder stelt zij dat zij het ouderlijk gezag en persoonlijk contact volledig zou verliezen bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Allereerst blijkt uit de voorgelegde stukken dat het ouderlijke gezag over N. A. M.-P. J. (...) bij gewone adoptie reeds sedert 23.02.2005 werd overgedragen aan de Belgen C. R. (...) en zijn echtgenote F. H. (...). Bijgevolg kan betrokkene zich niet langer beroepen op het ouderschap van dit kind. Verder vermeldt betrokkene zelf dat N. A. M.-P. J. (...) op 16.09.2005 naar België is gekomen en dat zij zelf pas op 23.11.2007 in Italië is geland. Bijgevolg was betrokkene reeds eerder lange tijd gescheiden van het kind. Dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst het persoonlijke contact zou verliezen, kan dus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Overigens toont zij evenmin aan enige banden met het kind te onderhouden.

Vervolgens deelt betrokkene mee dat de adoptieouders de geldigheid van het adoptievonniss van Abidjan drie maanden na de aankomst van het geadopteerde kind in België zouden hebben aangevochten. Zij beweert dat deze procedure aanhangig is voor de jeugdrechter te Luik doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Zowel op 22.11.2010 als op 07.06.2011 werden brieven verstuurd met de vraag om een stand van zaken voor te leggen inzake deze gerechtelijke procedure voor de jeugdrechterbank te Luik. Tot op heden kwam hierop geen antwoord. Het is aan

betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Wat er ook van zij, haar belangen kunnen steeds door haar raadsman behartigd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het feit dat haar zus in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkene argumenteert dat verzoekster zich in een identieke situatie bevindt als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22.12.1999. Allereerst was de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980. Verder is het aan de verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een grond voor regularisatie. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim vijf jaar in Ivoorkust en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

*De overige aangehaalde elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie, met name dat zij vlot de Franse taal spreekt, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

1.7. Op 5 april 2013 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 30 april 2013. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van de beslissing van

K. V. (...) (Attaché),

(...)

Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

(...)

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië³, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁴.

(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

(...)

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.

(...)"

1.8. Op 5 augustus 2016 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 mei 2017 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 206 860.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer 115 930.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft - die op 1 maart 2016 in werking is getreden - bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoonst. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing”.

Te dezen diende de verzoekster op 25 augustus 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 april 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt bestreden met het thans voorliggende beroep.

Op 5 augustus 2016 diende zij eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 mei 2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt bestreden met een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring dat bij de Raad werd ingediend op 30 juni 2017 (rolnummer 206 860).

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3, van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 28 juli 2017, waarbij de terechtzitting werd bepaald op 18 september 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3, § 1, van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Ter terechtzitting wordt gesteld dat dit alles concreet inhoudt dat enkel het verzoekschrift zal worden behandeld dat ingediend werd tegen de beslissing van 16 mei 2017, tenzij de verzoekster haar belang aantoonst bij het behandelen van het thans voorliggende beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van 5 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Gevraagd naar het belang van de verzoekster bij het behandelen van het beroep dat werd ingediend tegen de eerste bestreden beslissing, antwoordt de raadsman van de verzoekster dat er geen belang kan worden aangetoond.

Aldus toont de verzoekster geen belang meer aan bij huidig beroep, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Op grond van artikel 39/68-3, § 1, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 6 van de bovenvermelde wet van 2 december 2015 wordt de verzoekster bijgevolg geacht afstand te doen van haar beroep, in zoverre het werd ingediend tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*i.e.* de tweede bestreden beslissing)

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 9*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat enkel het derde onderdeel van het enig middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. In dit onderdeel laat de verzoekster het volgende gelden:

“La décision contestée va nécessairement toucher au droit au respect de la vie privée et familiale de la requérante.

La requérante souligne l'absence de recherche dans le chef de la partie adverse d'un équilibre entre la préservation de l'ordre public et le respect de sa vie privée.

La requérante a attiré en termes de demande de régularisation l'attention de la partie adverse sur l'existence de sa vie privée en Belgique.

Afin de vérifier si l'exécution de la décision contestée entraînerait une violation de l'article 8 de la CEDH, la requérante se réfère aux arrêts rendus par Votre Conseil en Assemblée général le 17 février 2011 et plus précisément celui portant le numéro 54204.

« 4.3.2.2.1. L'article 8 de la CEDH dispose comme suit :

« (...) »

4.3.2.2.2. Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, §21).

4.3.2.2.2.1. L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonome interprétées indépendamment du droit national.

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

4.3.2.2.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise, en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (Cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37) ».

Il ressort de cet extrait qu'en vue de démontrer une violation de l'article 8 CEDH, il convient de prouver plusieurs éléments :

■ *L'existence d'une vie privée ou familiale*

En l'espèce, la réalité de la cellule familiale ne peut être contestée. Madame M. (...) parle le français et est très bien intégrée. Elle a également deux sœurs qui se trouvent en Belgique. Elle a d'ailleurs séjourné pendant de nombreuses années chez une de ses sœurs, tandis que sa fille a vécu chez son autre sœur jusqu'il y a peu (pièce 10).

En effet, la fille de Madame M. (...) est arrivée en Belgique en 2005. Sa fille, N. A. M.-P. J. (...) a été adoptée par un couple belge. Cependant, peu de temps après son arrivée, la sœur de Madame M. (...), désignée comme famille d'accueil. Depuis ce moment, la fille devécu chez la sœur de celle-ci. Madame M. (...) avait donc de nombreux contact avec sa fille. Même si elle vivait chez sa sœur, c'est Madame M. (...) qui était bien sa mère. C'est avec Madame M. (...) que N. A. M.-P. J. (...) avait une relation mère-fille. L'existence de cette relation entre la mère et la fille est d'ailleurs prouvée par le fait que sa fille vit avec elle depuis plusieurs mois, plus précisément depuis que Madame a trouvé un logement social (pièce 11). Madame exerce donc bien l'autorité parentale sur sa fille, contrairement à ce que la partie adverse prétend dans la décision. En effet, la partie adverse prétend que Madame n'exerce plus l'autorité parentale depuis l'adoption de sa fille, c'est-à-dire depuis 2005. Or, Madame avait bien expliqué dans sa demande que sa fille vivait chez sa sœur car celle-ci avait été désignée comme famille d'accueil. Cet élément n'a absolument pas été pris en considération par la partie adverse qui a, par conséquent, jugé que Madame n'exerçait plus l'autorité parentale. En prenant la décision sans tenir compte de tous les éléments invoqués dans la demande, la partie adverse n'a pas adéquatement motivé sa décision. L'existence de l'autorité parentale et des relations personnelles avec son enfant ne peuvent être contestées.

La partie adverse prétend également que vu que Madame a déjà été séparée de sa fille le temps qu'elle arrive en Belgique en 2007, elle ne peut pas invoquer la séparation avec sa fille comme circonstances exceptionnelles. Cet argument n'est absolument pas pertinent. Ce n'est pas parce que Madame n'a pas sur arriver en 2005 avec sa fille qu'à l'heure actuelle une nouvelle séparation ne porterait pas atteinte à sa vie familiale. La requérante se demande comment la partie adverse peut déduire du fait que Madame a déjà été séparée (difficilement) de sa fille pendant deux longues années qu'elle puisse retournée au pays, sans difficulté, pour un temps indéterminée, sans que cela ne porte atteinte à sa vie familiale ?

D' autant plus que sa fille vit chez elle et qu'elle se retrouverait toute seule. Celle-ci n'est qu'en sixième secondaire. Il est manifeste qu'elle a besoin de l'aide et de la présence de sa mère en Belgique. Sa tante vivant à l'heure actuelle avec son compagnon ne peut plus l'accueillir. Il n'est donc absolument pas possible pour Madame M. (...) de retourner au pays et de laisser sa fille vivre en Belgique toute seule.

Madame M. (...) vit en Belgique avec ses deux sœurs et sa fille depuis 2007. Cela fait donc déjà cinq ans. Il est évident que sa fille a besoin qu'elle soit en Belgique plus, après cinq ans de vie en Belgique, la requérante s'est extrêmement intégrée. Elle ne conçoit pas retourner vivre toute seule en Côte d'Ivoire. L'existence de la vie privée et familiale ne peut être contestée.

De plus, selon la Cour européenne des droits de l'Homme, « Lorsque l'existence d'un lien familial avec un enfant se trouve établie, l'Etat doit agir de manière à permettre à ce lien de se développer et il faut accorder une protection juridique rendant possible dès la naissance ou dès que réalisable par la suite l'intégration d'intégration de l'enfant dans sa famille » (voir les arrêts Yousef c. Pays-Bas du 5 novembre 2002, Keegan c. Irlande du 26 mai 1994, série A no 290, p. 19, § 50, et Kroon et autres c. Pays-Bays 27 octobre 1994, série A no 297-C, p. 56, § 32).

Selon cette même Cour, « l'éclatement d'une famille constitue une ingérence très grave. Dès lors, pareille mesure doit reposer sur des considérations inspirées par l'intérêt de l'enfant et ayant assez de poids et de solidité » (arrêt O sson c. Suède du 24 mars 1988, série A no 130, pp. 33-34, § 72).

La CEDH admet par ailleurs que la protection de la vie privée doit également être garantie et que même si aucune définition exhaustive ne peut être donné, le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et de développer des relations avec ses

semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial (Arrêt Niemietz c. Allemagne du 16 décembre 1992). Or, les requérants sont bel et bien intégrés.

■ Une ingérence dans le respect de la vie privée ou familiale

De manière constante, la CEDH déduit de la simple mesure d'expulsion une ingérence (Moustaquim c. Belgique du 18 février 1991; Chorfi c. Belgique du 7 août 1996, Boultif c. Suisse du 2 août 2001).

■ Nécessité et proportionnalité de la mesure par rapport aux objectifs poursuivis

Une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés.

On aperçoit mal en quoi la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale, ou la des droits et libertés d'autrui seraient compromis par la présence de la requérante en Belgique (Conseil d'Etat, arrêts 118.430 du 16 avril 2003 et 126.169 du 8 décembre 2003).

De plus, l'Etat belge est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale. Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence.

En l'occurrence, aucune mise en balance n'a été effectuée ni suggérée. La partie adverse ne pouvait raisonnablement ignorer la situation de la requérante.

Au vu de l'existence de la cellule familiale, l'expulsion de la requérante violerait l'article 8 CEDH. La Cour EDH a en effet déjà jugé plusieurs affaires dans ce sens (Cour EDH, 15 juillet 2003, Mokrani c. France, n° 52206/99 ; Emre c. Suisse, n° 42034/04 ; Yilmaz c. Allemagne, n° 52853/99 ; Uner c. Pays-Bas, n° 46410/99)."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een derde onderdeel bij haar enig middel houdt verzoekster voor dat art. 8 EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing, doordat nergens in de beslissing een afweging wordt gemaakt tussen de belangen die door verzoekster werden ingeroepen en de belangen die de Staat kan laten gelden bij een verwijdering.

Verzoekster toont echter niet aan dat zij zich op geldige wijze kan beroepen op art. 8 EVRM.

Verzoekster dient immers in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Verzoekster faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekster verwijst naar haar integratie, en naar het feit dat haar zussen en dochter in België verblijven.

Met betrekking tot de ingeroepen elementen van integratie, laat de verwerende partij gelden dat dergelijke relaties niet ressorteren onder het toepassingsgebied van art. 8 EVRM.

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615). "
(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

Verzoekster kan al evenmin verwijzen naar het verblijf van haar (meerderjarige) zussen in het Rijk, nu een beschermenswaardige relatie tussen meerderjarige broers en zusters niet wordt verondersteld. Verzoekster woont niet samen met haar zussen (zij kreeg inmiddels een eigen sociale woning), wordt niet (meer) ondersteund door deze zussen en heeft in het verleden lange tijd gescheiden geleefd van haar zussen. Een gezinsleven kan in die omstandigheden niet worden aangenomen.

"Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bevalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen.

In casu blijkt dat verzoekende partij ruim 32 jaar oud is, dat zij lerares is, dat zij sedert 15 maart 2006 gehuwd is en dat haar moeder nog in Irak verblijft. Daartegenover staat alleen dat zij tijdelijk, dit is vanaf haar recente aankomst in België, samenwoont met een broer en de loutere bewering van deze broer afhankelijk te zijn. In die omstandigheden kan in redelijkheid aangenomen worden dat er geen gezinsleven met deze broer voorhanden is dat de bescherming van artikel 8 EVRM verdient."
(R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

Verzoekster verwijst verder nog naar haar biologische dochter. Deze dochter zou zijn geadopteerd door Belgische ouders, maar zou sedert geruime tijd bij haar zus, en sedert enkele maanden bij verzoekster zelf verblijven.

De verwerende partij verwijst ter zaken naar de motieven van de bestreden beslissing:

"Zo beweert betrokkene dat N. A. M.-P. J. (...) haar kind is, dat zij geadopteerd werd door de Belgen C. R. (...) en zijn echtgenote F. H. (...) en dat het geadopteerde kind Belg geworden is.

Verder stelt zij dat zij het ouderlijk gezag en persoonlijk contact volledig zou verliezen bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Allereerst blijkt uit de voorgelegde stukken dat het ouderlijke gezag over N. A. M.-P. J. (...) bij gewone adoptie reeds sedert 23.02.2005 werd overgedragen aan de Belgen C. R. (...) en zijn echtgenote F. H. (...). Bijgevolg kan betrokkene zich niet langer beroepen op het ouderschap van dit kind. Verder vermeldt betrokkene zelf dat N. A. M.-P. J. (...) op 16.09.2005 naar België is gekomen en dat zij zelf pas op 23.11.2007 in Italië is geland. Bijgevolg was betrokkene reeds eerder lange tijd gescheiden van het kind. Dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst het persoonlijke contact zou verliezen, kan dus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Overigens toont zij evenmin aan enige banden met het kind te onderhouden.

Vervolgens deelt betrokkene mee dat de adoptieouders de geldigheid van het adoptievonniss van Abidjan drie maanden na de aankomst van het geadopteerde kind in België zouden hebben aangevochten. Zij beweert dat deze procedure aanhangig is voor de jeugdrechter te Luik doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Zowel op 22.11.2010 als op 07.06.2011 werden brieven verstuurd met de vraag om een stand van zaken voor te leggen inzake deze gerechtelijke procedure voor de jeugdrechtbank te Luik. Tot op heden kwam hierop geen antwoord. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Wat er ook van zij, haar belangen kunnen steeds door haar raadsman behartigd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwildering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."

Verzoekster beweert dat haar dochter inmiddels bij haar zou verblijven, doch deze adreswijziging was de gemachtigde van de Staatssecretaris niet ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster beweerde in haar aanvraag nog dat haar dochter bij één van haar

zussen zou verblijven, en slaagde er niet in aan te tonen dat zijzelf een werkelijk persoonlijk contact zou onderhouden met haar dochter.

Er kan niet worden ingezien hoe verzoekster zich op een beschermenswaardige relatie kan beroepen, wanneer haar biologische dochter werd geadopteerd.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoekster voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EYRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Dergelijke positieve verplichting wordt door verzoekster niet aangetoond.

Verzoekster toont niet aan dat het voor haar dochter, in de mate dat die werkelijk geen banden meer zou hebben met haar adoptieouders, onmogelijk zou zijn verzoekster te vergezellen naar het land van herkomst.

Verzoekster toont ook niet aan dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om een privéleven uit te bouwen in het land van herkomst, hoewel zij daar nochtans het grootste deel van haar leven had doorgebracht.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653,20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk is en dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout.

Verder laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwijking van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekster zich vooreerst op het familieleven met haar twee meerderjarige zussen die in België verblijven. Zij werpt op bij één van haar zussen te hebben ingewoond, terwijl haar biologische dochter bij haar andere zus verbleef.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Te dezen brengt de verzoekster geen elementen aan die erop wijzen dat zij (financieel) afhankelijk is van (één van) haar zussen of *vice versa*. Waar zij erop wijst dat zij gedurende verschillende jaren bij één van haar zussen heeft gewoond, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook blijkt niet dat de verzoekster op het ogenblik dat de tweede bestreden beslissing werd genomen samenwoonde met haar zus. Gelet hierop toont de verzoekster geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar zus(sen) aan, terwijl de rechtspraak van het EHRM duidelijk stelt dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen zussen en broers, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

Aldus toont de verzoekster het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar zus(sen) niet aan.

Daarnaast wijst de verzoekster ook op het gezinsleven met haar biologische dochter, die in 2005 in België aankwam en geadopteerd werd door een Belgisch echtpaar, waarna één van de zussen van de verzoekster werd aangeduid als pleeggezin en haar biologische dochter vervolgens daar verbleef. De verzoekster stelt veel contact met haar biologische dochter te hebben en met haar een moeder-dochter relatie te hebben. Tevens werpt zij op dat haar dochter sinds enkele maanden bij haar verblijft sinds zij een sociaal verblijf heeft (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 11). De verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte heeft vastgesteld dat zij het ouderlijk gezag sinds de adoptie niet langer zou uitoefenen over haar biologische dochter. Zij laat gelden dat de gemachtigde eraan voorbijgaat dat zij in haar aanvraag heeft uiteengezet dat haar zus is aangeduid als pleeggezin. Daarnaast werpt zij op dat haar dochter in het zesde middelbaar zit, dat zij de aanwezigheid van haar moeder in België nodig heeft en dat haar zus niet langer kan instaan voor de zorg voor haar biologische dochter, zodat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Vooreerst wordt erop gewezen de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het document, getiteld "*verification de domiciliation et de composition de menage*" (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 11), niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. Evenmin heeft de verzoekster aan het bestuur kenbaar gemaakt dat haar zus niet langer voor de zorg voor haar biologische dochter zou kunnen instaan. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken en informatie die dateren van na de tweede bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde "*verification de domiciliation et de composition de menage*" (zie

stukkenbundel verzoekster, stuk 11) en de bijkomende informatie kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Bovendien wordt er op gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Te dezen wordt in de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag als de tweede bestreden beslissing werd genomen en aan de verzoekster ter kennis werd gebracht, met betrekking tot de biologische dochter van de verzoekster als volgt overwogen:

“Allereerst blijkt uit de voorgelegde stukken dat het ouderlijke gezag over N. A. M.-P. J. (...) bij gewone adoptie reeds sedert 23.02.2005 werd overgedragen aan de Belgen C. R. (...) en zijn echtgenote F. H. (...). Bijgevolg kan betrokkene zich niet langer beroepen op het ouderschap van dit kind. Verder vermeldt betrokkene zelf dat N. A. M.-P. J. (...) op 16.09.2005 naar België is gekomen en dat zij zelf pas op 23.11.2007 in Italië is geland. Bijgevolg was betrokkene reeds eerder lange tijd gescheiden van het kind. Dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst het persoonlijke contact zou verliezen, kan dus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Overigens toont zij evenmin aan enige banden met het kind te onderhouden.

Vervolgens deelt betrokkene mee dat de adoptieouders de geldigheid van het adoptievonniss van Abidjan drie maanden na de aankomst van het geadopteerde kind in België zouden hebben aangevochten. Zij beweert dat deze procedure aanhangig is voor de jeugdrechter te Luik doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Zowel op 22.11.2010 als op 07.06.2011 werden brieven verstuurd met de vraag om een stand van zaken voor te leggen inzake deze gerechtelijke procedure voor de jeugdrechtbank te Luik. Tot op heden kwam hierop geen antwoord. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Wat er ook van zij, haar belangen kunnen steeds door haar raadsman behartigd worden.”

De verzoekster brengt *in casu* geen elementen aan waaruit blijkt dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd vastgesteld dat zij niet heeft aangetoond “*enige banden met het kind te onderhouden*”. Voorts betwist zij niet dat “(z)owel op 22.11.2010 als op 07.06.2011 (...) brieven (werden) verstuurd met de vraag om een stand van zaken voor te leggen inzake deze gerechtelijke procedure voor de jeugdrechtbank te Luik” en dat “(t)ot op heden (...) hierop geen antwoord (kwam)”. Ook thans in het verzoekschrift wordt geen stand van zaken omtrent de gerechtelijke procedure voor de jeugdrechtbank te Luik uiteengezet. Door erop te wijzen dat haar zus als pleeggezin haar biologische dochter, die door een Belgisch echtpaar werd geadopteerd, heeft opgevangen, en te stellen dat zij veel contact heeft met haar biologische dochter, toont de verzoekster geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en haar dochter.

Waar de verzoekster nog poneert dat haar dochter haar aanwezigheid in België nodig heeft en dat haar zus niet langer kan instaan voor de zorg voor haar biologische dochter, beperkt de verzoekster zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Aldus toont de verzoekster het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar meerderjarige dochter niet aan.

Ten slotte voert de verzoekster aan dat zij goed geïntegreerd is, Frans spreekt en inmiddels al vijf jaar in België verblijft. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot het privéleven van de verzoekster overwogen dat “(g)ewone sociale relaties (...) niet onder de bescherming van art. 8 (van het EVRM vallen)”. Deze overweging strookt met de vaste rechtspraak van de Raad van State dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Voorts kan erop worden gewezen dat het privéleven van de verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In

het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* licht de verzoekster nergens, op voldoende duidelijke wijze, toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven kan er nog op worden gewezen dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat *“(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”*. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van de verzoekster inderdaad niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de relatie tussen de verzoekster en haar zussen, haar meerderjarige dochter of andere (niet nader genoemde) personen met wie zij banden zou hebben aangeknoopt. Ten overvloede kan er hierbij nog op worden gewezen dat moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de voornoemde personen en haar privéleven met hen verder te onderhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, ongegrond.

5. Korte debatten

5.1. De afstand van het beroep tot nietigverklaring wordt vastgesteld in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De afstand van het beroep tot nietigverklaring heeft tevens de afstand van de vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, tot gevolg.

5.2. De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De afstand van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vastgesteld.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN